

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

ADVENT

A VÁNOCE 2018



Drazí přátelé,

nezadržitelný čas nám opět přinesl vánoční svátky. Je krásné, že něco tak velikého smíme prožívat vícekrát, a snad s daleko hlubším pochopením než před lety. Poněvadž ve vánočním tajemství je člověk v kontaktu se samotným Bohem, který je nekonečný, je možno po celý život sestupovat vždy do hlubších vrstev. Zkuste uvážit, jak veliká musela být Boží láska k člověku, když vymyslel způsob, jak se stát jedním z nás – se vším, co lidské bytí obnáší, s výjimkou hříchu. A myslel na to už na počátku lidských dějin, při stvoření člověka a jeho pádu do hříchu. Už tehdy měl v mysli ženu, která se stane matkou Bohočlověka. Počátek jeho lidského bytí byl čirým projevem Boží moci. Působením Ducha Svatého byl v lůně Panny Marie počat člověk, s nímž byla druhá božská osoba, Syn, navždy spojena. Tento Bůh a člověk v jedné osobě se po 9 měsících narodil v Betlémě a Maria s Josefem jako první směli svého Pána a Boha vzít do své náruče. To je to tajemství, které vždy znovu smíme pro-

mýšlet v té překrásné modlitbě Anděl Páně, která je vpravdě adventní i vánoční modlitbou.

Už i toto tajemství ale v sobě skrývá odkaz na kříž. Počínaje Mariinou bolestí, když Josef pojme úmysl dát jí propustný list, než je informován andělem o tajemství. Potom 130 km náročné cesty do Betléma v pokročilém těhotenství; narození Ježíše ve chlévě; proroctví Simeonovo: *„On bude znamením, kterému se bude odporovat a tvou duší pronikne meč.“* Potom útěk do Egypta a bolest nad vražděním betlémských chlapců. Dřevo jesliček jako by předznamenávalo dřevo kříže. Jako by spojení lásky a utrpení bylo jakýmsi pravidlem. Je tomu tak, koneckonců, i při zrození nového člověka.

Tak je, drazí přátelé, možno uchopit i Vaše trápení, Vaše nemoci. Je možné je snášet bez víry, je však také možné je nést ve spojení s naším trpícím Pánem, s naší bolestnou, nebeskou Matkou, Pannou Marií, jako účast na Ježíšově utrpení pro spásu lidí. Jistě se Vám dostane také vánočního sv. přijímání; ve mši svaté je také kus Vánoc, když se náš Pán při proměňovacích slovech zrodí na oltáři, kus Vánoc je také ve svatém přijímání, když náš Pán přijde do našeho srdce a ono se stane vpravdě Betlémem, domem Chleba (hebr. *bét lechem* = dům chleba). Vždyť náš Pán o sobě prohlásil: *„Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe.“* Až k tomu dojde, zkuste se pomodlit tuto překrásnou modlitbu Benedikta XVI., kterou pronesl u Pražského Jezulátka. Já se ji modlím po sv. přijímání každý den.

„Pane Ježíši, máme tě před sebou jako dítě, a věříme, že jsi Boží Syn, jenž se stal člověkem působením Ducha Svatého v lůně Panny Marie. Podobně jako v Betlémě, i my spolu s Marií a Josefem, anděly a pastýři, se ti klaníme a vyznáváme, že jsi náš jediný Spasitel. Stal ses chudým, abychom my zbohatli z tvé chudoby, dej, ať nikdy nezapomínáme na chudé a na ty, kdo trpí. Ochraňuj naše rodiny, žehnej všem dětem celého světa a dej, ať nám vždy vládne láska, kterou jsi přinesl, aby činila

náš život šťastnějším. Dopřej všem lidem, Ježíši, aby porozuměli poselství Božího narození, aby pochopili, že jsi přišel darovat celé lidské rodině světlo, radost a pokoj. Neboť Ty jsi Bůh, a žiješ a kraluješ s Bohem Otcem, v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků. Amen.“

*Váš biskup Antonín Basler
společně s arcibiskupem Janem Graubnerem,
biskupem Josefem Nuzíkem
a emeritním biskupem Josefem Hrdličkou*

Milí nemocní přátelé,

Advent a Vánoce jsou období, která nám připomínají události ze začátku života Pána Ježíše, ve kterém hraje pochopitelně podstatnou roli jeho maminka. Tyto události, ve kterých poznáváme, že Pán Ježíš nám byl podobný ve všem, kromě toho, že se nedopustil žádného zla, si ožívujeme v růženci. Přečtěte si, co o růženci píše v knize *Setkání s Marií* Guy Gilbert – kněz pařížského podsvětí.

Růženec je rozjímání o dvaceti zásadních okamžicích Ježíšova života, které prožívá také jeho Matka. S růžencem můžeme rozjímat o Kristově životě a o nejzávažnějších momentech v životě jeho Matky. Je to skvělé rodinné album. Střídá se v něm radost s utrpením a končí nádherným oslňujícím světlem: vzkříšením.

*Otevřme rodinné album Panny Marie
a uvažujme o velkých okamžicích jejího života!*

Vzývejme ji v modlitbě růžence.

*Mějme stále v kapse „růžencové kolečko“,
které nám ulehčí kdykoliv a kdekoliv říkat
prostě jako dítě: „Zdrávas, Maria...“*

Jednou z námitek proti růženci je tvrzení, že je to „omílání stále stejné modlitby, což unavuje a člověk při tom pak myslí na jiné

věci“. Myslím si ale, že opakuješ-li modlitbu „Zdrávas, Maria“ soustředěně, pak, i když se občas v mysli odchýlíš, zůstáváš v proudu, v dechu lásky, který tě nese a oživuje. Růženec tě tak uvádí do povznášejícího ovzduší. Modlitba totiž nepřitahuje nebesa k zemi. Je to povznesení tvého srdce k Bohu, který ví lépe než ty, co potřebuješ.

Bůh vždycky vykonal velké věci s malými a bezvýznamnými. Nedává přednost „hrdinům“, jako je Rambo nebo Schwarzenegger. V televizi vidíš chlapy svalnaté, pěkné na pohled, jak překonávají všechna nebezpečí a překážky. A ty jim věříš! Sdělovací prostředky ti říkají: „Nejsi-li krásný ani prachatý, ani svalnatý, mimořádně inteligentní, platíš za blbce.“ Bůh si však naštěstí počíná jinak! Pokud měl člověk milující mámu, něžnou, pozornou, vždycky k dispozici, mazlivou, ráznou i laskavou, spravedlivou a schopnou říci i „ne“, dostal tak parádní výbavu. Moje máma je taková. A taková byla Maria. Jestli ale tvá matka nebyla taková, jakou jsi chtěl mít, tím spíše a více se obracej k Marii!

Mons. Bohumír Vitásek,
biskupský delegát pro pastorační nemocných

